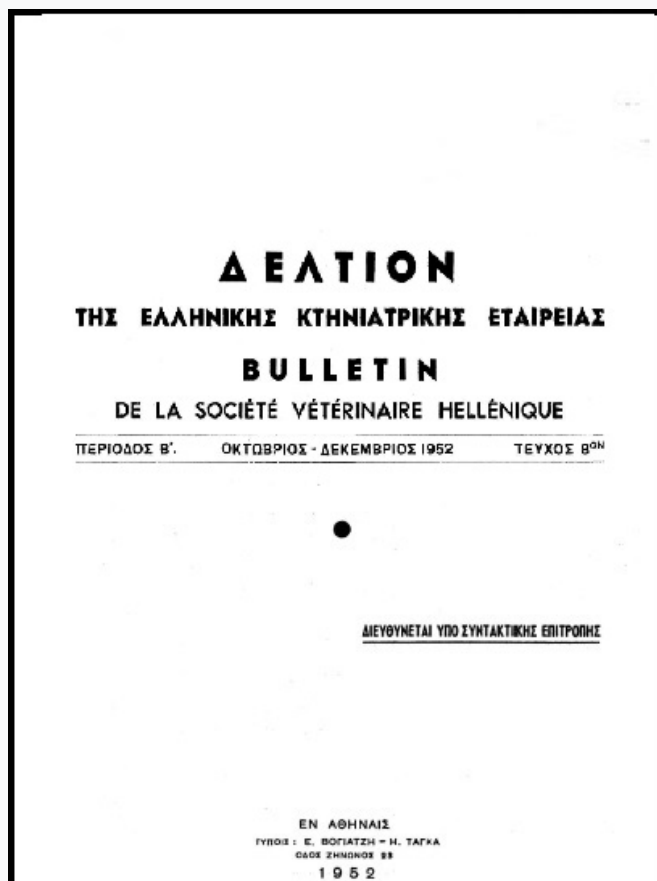

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 3, No 4 (1952)

Microbiology

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17527](https://doi.org/10.12681/jhvms.17527)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1952). Microbiology. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 3(4), 241–242.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17527>

ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΑ

VAN COIDSHENHOVEN CH. & SCHOENAERS F.: Ἡ πειραματική δουρίνη τοῦ ἰνδοχοίρου. Rev. Belg. Path. Exp. 1951, τόμος 21, σελ. 76-82 ἐξ ἀναλύσεως εἰς Rev. Vet. Mil. 1952 σελ 167.

Οἱ συγγραφεῖς ἠρεύνησαν τὴν πορείαν καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς πειραματικῆς δουρίνης τοῦ ἰνδοχοίρου δι' ἄλλεπαλλήλων μεταβιβάσεων τοῦ T. Equiperdum ἀπομονωθέντος ὑπὸ τοῦ Watson. Ἡ μόλυνσις ἐπραγματοποιεῖτο διὰ ἐνδοπεριτοναϊκῶν ἐνέσεων μεμολυσμένου αἵματος. Περίοδος ἐπώσεως 4-11 ἡμέραι. Ἡ ζωὴ τῶν μολυνθέντων ἰνδοχοίρων ποικίλλει ἀπὸ 15-100 μὲ μέσον ὅρον 55 ἡμέρας. Θερμοκρασία 39° ἕως 39.5 μὲ ὑψωσιν, ἀνὰ 4-5 ἡμέρας, εἰς τὸ 40.5. Τοῦ θανάτου προηγεῖται περίοδος ὑποθερμίας (34°). Τὰ παράσιτα ἐμφανίζονται εἰς τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς 5ης ἡμέρας ὃ δὲ ἀριθμὸς τῶν ποικίλλει μεγάλως (20.000 ἕως 460.000 κατὰ κυβ. χιλ. αἵματος).

Ἐλάττωσις τῶν ἐρυθρῶν, αὔξησις τῶν λευκῶν (μονοπύρρηνα καὶ λεμφοκύτταρα), προσοδευτικὴ ἀπίσχνανσις, οἴδημα τοῦ ὀσχέου πλούσιον εἰς τρυπανοσώματα καὶ πάρεσις τῶν ὀπισθίων χαρακτηρίζουν τὴν κλινικὴν μορφήν τῆς πειραματικῆς νόσου εἰς τὸν ἰνδοχοίρον. Αἱ συνεχεῖς μεταβιβάσεις δὲν ἐξασθενίζουν τὴν ζωτικότητα τοῦ παρασίτου.

E. M.

ALAN O. BETTS: Ἀφθώδης πυρετὸς καὶ ἐπιδεικτικότης μολύνσεως εἰς τὸν ἄνθρωπον. (The Susceptibility of man to the virus of foot and mouth Disease) Veterinary Record 25 October 1952 No 43 P. 640.

Ὁ συγγραφεὺς ἀναφερόμενος εἰς πολλὰς παρατηρήσεις ἱκανοῦ ἀριθμοῦ ἐρευνητῶν συμπεραίνει ὅτι ἡ ἐπιδεκτικότης τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν φυσικὴν μόλυνσιν δι' ἀφθώδους λοῦ τυγχάνει μηδαμινή.

Ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ἀναφερθεισῶν μολύνσεων βασίζεται ἐπὶ μίᾳ πολὺ μικρᾷ πιθανότητος καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῇ κριτήριον.

Δὲν δύναται ἐν τούτοις νὰ ἀμφισβητηθῇ ἡ διαπίστωσις μίᾳς ἢ δύο τοιούτων περιπτώσεων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θετικῶν περιστατικῶν εἶναι ἐλαχιστότατος ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων ἀτόμων ἅτινα ἤρχοντο εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ λοῦ κατὰ τὴν περίοδον καθ' ἣν ἔλαβον χώραν αἱ ὡς ἄνω παρατηρήσεις. Ἡ συχνότης αὕτη εἶναι τόσον σπανία ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον ἀπασχολήσεως ἐν τῇ Ἱατρικῇ τοῦ ἀνθρώπου.

N. A. T.

Prof. G. SALVIOLI ETC : **Ἡ ἀντίστασις εἰς τὴν φυματίαν σκύλων ἐμβολιασθέντων διὰ B. C. G. καὶ διὰ νεκρῶν βακίλλων.**
(Resistance a la tuberculose chez les Chiens vaccinés par B. C. G. et par des germes morts) Presse Medicale 8 Novembre 1952.

Οἱ συγγραφεῖς ἀφοῦ συνέκρινον, κλινικῶς καὶ ῥαδιολογικῶς, τὰς πνευμονικὰς ἀλλοιώσεις κυνῶν μολυνθέντων πειραματικῶς διὰ φυματίσεως, παρατηροῦσι τὴν διαφορὰν μεταξὺ σκύλων ἐμβολιασθέντων καὶ μὴ. Ὁ ἐμβολιασμός ἔλαβε χώραν διὰ B. C. G., διὰ A. I. P. (ἀναφυματίνη τοῦ Petraghani) V. P. S. (ἐμβόλιον Petraghani - Salvioli καὶ V. D. S. (ἐμβόλιον Salvioli ἐκ νεκρῶν βακίλλων).

Οἱ μὴ ἐμβολιασθέντες σκύλοι ὑπέκυψαν εἰς τὴν φυματίαν μετ' ἀφθό-
νους εἰδικὰς πνευμονικὰς καὶ γαγγλιακὰς ἀλλοιώσεις. Οἱ ἐμβολιασθέντες σκύλοι δὲν παρουσίασαν πολλὰς ἀλλοιώσεις. Εἰς ἐκείνους ἰδίως οἵτινες εἶχον ἐμβολιασθεῖ διὰ νεκρῶν βακίλλων ἐσημειώθη μικρὸν ποσοστὸν καλοή-
θων ἀλλοιώσεων (ινώδεις, ἀλλεργικαὶ ἐστὶν κ.τ.λ.).

Οἱ συγγραφεῖς παρατηροῦσιν ὅτι ὁ ἀντιφυματικὸς ἐμβολιασμός, δι' οἷα σδήποτε μεθόδου, τυγχάνει μεγάλου ἐνδιαφέροντος, καθότι προκαλεῖ μίαν ἀβλυγρὰν καὶ ἀκίνδυνον ἐκδήλωσιν τῆς νόσου, ἣτις καθιστᾷ ἀνθεκτι-
κὸν τὸν ὁργανισμὸν τοῦ ζώου ἔναντι τῆς κυρίως φυματίσεως.

N. A. T.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΛΟΓΙΑ

**M. ΜΑΚΚΑ: Στατιστικὴ τῶν βεβαιωθεισῶν περιπτώσεων ἐχίνο-
κόκκων ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ ἔτη 1950 καὶ 1951.**

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Χειρουργικῆς κλινικῆς τοῦ Ἐρυνθροῦ Σταυροῦ ἱατρός - χειρουργὸς κ. Μ. Μακκᾶς ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ ὁλονὲν αὖξοντος ἀριθ-
μοῦ ἀσθενῶν ἐξ ἐχίνοκόκκου ἀνθρώπων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἐπρότεινε τὴν σύστασιν Ἐπιτροπῆς, ἣτις θὰ ἐβοήθει τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐχίνοκοκκιάσεως παρ' ἡμῖν. Ὅντως ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἰδρύθη τὸ 1951, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διακεκριμένου ὡς ἄνω διευθυντοῦ, τῇ συμ-
μετοχῇ καὶ 4 κτηνιάτρων καὶ ἐπελήφθη ἀράντα τοῦ δυσκόλου ἔργου της. Μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐργασιῶν της εἶναι καὶ ἡ σύνταξις ἀκριβῶν στατιστικῶν ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς νόσου ἐπὶ τε ἀνθρώπων καὶ ζώων.

Ὁ κ. Μ. Μακκᾶς, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, προσέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸ ὅον τεῦχος τοῦ Δελτίου μας στατιστικῶν ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ 1900, μέχρι τοῦ 1949 συνταχθεισῶν ὑπὸ τοῦ καθηγη-
τοῦκ. Τοῦλ καὶ τοῦ ἰδίου. Ἐπίσης εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἑλληνικῆς Ἱατρικῆς» τοῦ Μαρτίου τοῦ 1952, ἐδημοσίευσεν ἀναλυτικὴν στατιστικὴν περὶ τῆς συχνότητος τῆς ἐν λόγῳ νόσου κατὰ τὰ τελευταῖα 14 ἔτη ἥτοι ἀπὸ τοῦ 1936 ἕως καὶ